

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (nagytanács)

2020. október 6.*

„Előzetes döntéshozatal – 2011/16/EU irányelv – Az adózás területén történő közigazgatási együttműködés – 1. és 5. cikk – Valamely tagállam olyan illetékes hatósága részére történő információszolgáltatásra kötelezés, amely valamely másik tagállam illetékes hatóságának az információcsere iránti megkeresése alapján jár el – Olyan információk birtokában lévő személy, amelyek szolgáltatását az előbbi tagállam illetékes hatósága követeli – Az utóbbi tagállam illetékes hatósága kérelmére indult vizsgálattal érintett adóalany – Ezen adóalannal jogi, banki, pénzügyi vagy tágabb értelemben gazdasági kapcsolatban álló harmadik személyek – Bírói jogvédelem – Az Európai Unió Alapjogi Chartája – 47. cikk – Hatékony jogorvoslathoz való jog – Az 52. cikk (1) bekezdése – Korlátozás – Jogalap – A hatékony jogorvoslathoz való jog lényeges tartalmának tiszteletben tartása – Olyan jogorvoslat fennállása, amely lehetővé teszi a szóban forgó jogalanyok számára valamennyi releváns ténybeli és jogi kérdés hatékony felülvizsgálatát, valamint azon jogok hatékony bírói jogvédelmét, amelyeket az uniós jog a részükre biztosít – Az Unió által elismert általános érdekű célkitűzés – Nemzetközi adókijátszás és adókikerülés elleni küzdelem – Arányosság – Az információszolgáltatásra kötelező határozattal érintett információk »előreláthatólag releváns« jellege – Bírói felülvizsgálat – Terjedelem – Figyelembe veendő személyi, időbeli és tárgyi elemek”

A C-245/19. és C-246/19. sz. egyesített ügyekben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelmek tárgyában, amelyeket a Cour administrative (közigazgatási fellebbviteli bíróság, Luxemburg) a Bírósághoz 2019. március 20-án érkezett, 2019. március 14-i határozataival terjesztett elő

az **État luxembourgeois**

és

B (C-245/19)

között folyamatban lévő eljárásban,

valamint

az **État luxembourgeois**

és

B,

C,

D,

* Az eljárás nyelve: francia.

F. C.

között,

A (C-246/19)

részvételével folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (nagytanács),

tagjai: K. Lenaerts elnök, R. Silva de Lapuerta elnökhelyettes, J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev, E. Regan és S. Rodin tanácselnökök, M. Ilešič, J. Malenovský (előadó), D. Šváby, F. Biltgen, K. Jürimäe, C. Lycourgos, A. Kumin, N. Jääskinen és N. Wahl bírák,

főtanácsnok: J. Kokott,

hivatalvezető: M.-A. Gaudissart hivatalvezető-helyettes,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2020. május 26-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- B., C., D. és F. C. képviselőiben C. Henlé avocate,
- a luxemburgi kormány képviselőiben kezdetben: D. Holderer és T. Uri, később: ez utóbbi, meghatalmazotti minőségben,
- a belga kormány képviselőiben S. Baeyens, P. Cottin és J.-C. Halleux, meghatalmazotti minőségben,
- a görög kormány képviselőiben A. Dimitrakopoulou, M. Tassopoulou és G. Konstantinos, meghatalmazotti minőségben,
- a spanyol kormány képviselőiben S. Jiménez García, meghatalmazotti minőségben,
- a francia kormány képviselőiben kezdetben: A. Alidière, E. de Moustier, D. Colas és E. Toutain, később: A. Alidière, E. de Moustier és E. Toutain, meghatalmazotti minőségben,
- a lengyel kormány képviselőiben B. Majczyna, meghatalmazotti minőségben,
- az Európai Bizottság képviselőiben kezdetben: N. Gossement, H. Kranenborg, W. Roels és P. J. O. Van Nuffel, később: e három utóbbi, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2020. július 2-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelmek egyrészt az Európai Unió Alapjogi Chartája (a továbbiakban: Charta) 7., 8. és 47. cikkének, valamint az 52. cikke (1) bekezdésének, másrészt pedig a 2014. december 9-i 2014/107/EU tanácsi irányelvvel (HL 2014. L 359., 1. o.) módosított, az adózás területén történő

közigazgatási együttműködésről és a 77/799/EGK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2011. február 15-i 2011/16/EU tanácsi irányelv (HL 2011. L 64., 1. o.; a továbbiakban: 2011/16 irányelv) 1. cikke (1) bekezdésének és 5. cikkének az értelmezésére vonatkoznak.

- 2 E kérelmeket két jogvita keretében terjesztették elő, amelyek az État luxembourgeois (luxemburgi állam) és az első jogvitában a B társaság, a másodikban pedig a B, C és D társaság, valamint F. C. között vannak folyamatban, és amelyek tárgyát a directeur de l'administration des contributions directes (a közvetlen adók hivatalának igazgatója, Luxemburg) által tagállamok közötti adózással kapcsolatos információcsere iránti megkeresések alapján kibocsátott azon határozatok képezik, amelyek a B társaságot, illetve az A bankot bizonyos információk szolgáltatására kötelezték.

Jogi háttér

Az uniós jog

A 2011/16 irányelv

- 3 A 2011/16 irányelv (1), (2), (9) és (27) preambulumbekzdése a következőképpen szól:

„(1) A globalizáció korában a tagállamoknak egyre sürgetőbb szüksége van az adózás területén a kölcsönös segítségnyújtásra. Az adófizetők mobilitása, a határokon átnyúló ügyletek száma és a pénzügyi eszközök nemzetközivé válása terén olyan hatalmas fejlődés mutatkozik, amely egyre nehezebbé teszi a tagállamok számára az esedékes adó helyes megállapítását. Ez az egyre fokozódó nehézség hatással van az adózási rendszerek működésére, és magában hordozza a kettős adóztatás lehetőségét, amely önmagában adócsalásra és adókikerülésre ösztönöz [...]

(2) Ezért egyetlen tagállam nem tudja a többi tagállamtól származó információ nélkül kezelni saját belső adózási rendszerét, különös tekintettel a közvetlen adózásra. E jelenség negatív hatásainak leküzdéséhez elengedhetetlen a tagállamok adóhatóságai közötti új közigazgatási együttműködés kidolgozása. Szükség van olyan eszközökre, amelyek bizalmat teremtenek a tagállamok között azáltal, hogy minden tagállam számára ugyanolyan szabályokat, kötelezettségeket és jogokat határoznak meg.

[...]

(9) A tagállamoknak információt kell cserélniük egyedi esetekre vonatkozóan, amennyiben egy másik tagállam azt kéri, és el kell végezniük a kért információ megszerzéséhez szükséges vizsgálatokat. Az »előreláthatólag fontos« követelmény bevezetésének célja az, hogy a lehető legszélesebb körű adóügyi információcserét tegye lehetővé, ugyanakkor egyértelművé tegye, hogy a tagállamok nem végezhetnek a bizonyíték felkutatása céljából történő, előzetesen nem meghatározott nyomozást (ún. »fishing expedition«), vagy nem kérhetnek információkat akkor, ha valószínűtlen, hogy a kért információk az adott adófizető adóügyi tekintetében lényegesek lennének. [...]

[...]

(27) Az ebben az irányelvben említett minden információcsere alkalmazni kell [a személyes adatok feldolgozása {helyesen: kezelése} vonatkozásában] az egyének védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról szóló, 1995. október 24-i 95/46/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvet [(HL 1995. L 281, 31. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 15. kötet, 355. o.)] végrehajtó rendelkezéseket [...]. Indokolt azonban mérlegelni a személyes adatok kezelése vonatkozásában a 95/46/EK irányelvben foglalt egyes jogok és kötelezettségek korlátozását az említett irányelv

13. cikke (1) bekezdésének e) pontjában említett érdekek védelmében. Ez a korlátozás szükséges és arányos, szem előtt tartva a tagállamok lehetséges bevételkiesését és azt, hogy az ezen irányelv hatálya alá tartozó információk elengedhetetlenül fontosak a csalás elleni hatékony küzdelemhez.”

4 A 2011/16 irányelv „Tárgy” címet viselő 1. cikke az (1) bekezdésében a következőket írja elő:

„Ez az irányelv megállapítja azokat a szabályokat és eljárásokat, amelyek alapján a tagállamok a 2. cikkben említett adókra vonatkozó tagállami jogszabályok kezelése [helyesen: alkalmazása] és végrehajtása szempontjából előreláthatólag releváns információk cseréje céljából együttműködnek egymással.”

5 „A megkeresésre történő információcserére vonatkozó eljárás” címet viselő 5. cikk szövege a következő:

„A megkeresett hatóság a megkereső hatóság kérésére az 1. cikk (1) bekezdésében említett minden olyan információt közöl a megkereső hatósággal, amely a birtokában van, vagy amelyet közigazgatási vizsgálatok eredményeként megszerez.”

6 Az említett irányelv 7. cikke előírja, hogy az 5. cikkben említett információt a lehető leggyorsabban, bizonyos különleges esetek kivételével a megkeresés kézhezvételétől számított kettő vagy hat hónapon belül rendelkezésre kell bocsátani attól függően, hogy az említett információ már a megkeresett hatóság birtokában van-e, vagy sem.

7 A 2011/16 irányelv „Adatvédelem” címet viselő 25. cikke az (1) bekezdésében a következőképpen rendelkezik:

„Az ezen irányelv értelmében végzett minden információcserére alkalmazni kell a [95/46] irányelvet végrehajtó rendelkezéseket. A tagállamok azonban ezen irányelv helyes alkalmazásának érdekében korlátozzák a [95/46] irányelv 10. cikkében, 11. cikkének (1) bekezdésében, 12. cikkében és 21. cikkében meghatározott kötelezettségek és jogok alkalmazási körét az említett irányelv 13. cikke (1) bekezdésének e) pontjában említett érdekek védelme céljából szükséges mértékben.”

A 95/46 irányelv

8 A 95/46 irányelv 10. cikke a személyes adatok kezelésével érintett természetes személyek tájékoztatására vonatkozó részletes szabályokat írja elő olyan esetben, ha az adatokat az érintettől szerezték be, 11. cikkének (1) bekezdése az ilyen természetes személyek tájékoztatására vonatkozó részletes szabályokról rendelkezik olyan esetben, ha az adatokat nem az érintettől szerezték be, 12. cikke az említett természetes személyeket a szóban forgó adatokhoz való hozzáférés tekintetében megillető jogról szól, 21. cikke pedig az személyes adatok kezelésének nyilvánosságát szabályozza.

9 Ezen irányelv 13. cikke (1) bekezdésének e) pontja előírja, hogy a tagállamok jogszabályokat fogadhatnak el az említett irányelv 6. cikkének (1) bekezdésében, 10. cikkében, 11. cikkének (1) bekezdésében, valamint 12. és 21. cikkében foglalt jogok és kötelezettségek körének korlátozására, amennyiben az ilyen korlátozás valamely tagállam vagy az Unió fontos gazdasági vagy pénzügyi érdekének, beleértve a monetáris, a költségvetési és az adózási kérdéseket, biztosításához szükséges.

10 Ugyanezen irányelv 22. cikke kimondja:

„A jogszabályban esetlegesen előírt közigazgatási jogorvoslat sérelme nélkül, [...] a bíróság elé utalást megelőzően, a tagállamoknak biztosítaniuk kell mindenki számára a jogorvoslatához való jogot bármely olyan jogának megsértése esetén, amelyet a szóban forgó adatfeldolgozásra [helyesen: adatkezelésre] alkalmazandó nemzeti jog biztosít számára.”

Az (EU) 2016/679 rendelet

- 11 A 95/46 irányelvet 2018. május 25-i hatállyal hatályon kívül helyezte a természetes személyeknek a személyes adatok kezelése tekintetében történő védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról, valamint a 95/46/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2016. április 27-i (EU) 2016/679 európai parlamenti és tanácsi rendelet (általános adatvédelmi rendelet) (HL 2016. L 119., 1. o.; helyesbítések: HL 2016. L 314., 72. o.; HL 2018. L 127., 2. o.), amelynek a „Tárgy” címet viselő 1. cikke többek között kimondja, hogy e rendelet szabályokat állapít meg a természetes személyeknek a személyes adatok kezelése tekintetében történő védelmére és a személyes adatok szabad áramlására vonatkozóan, és védi a természetes személyek alapvető jogait és szabadságait és különösen a személyes adatok védelméhez való jogukat. Egyébiránt e rendelet 94. cikkének (2) bekezdése pontosítja, hogy a 95/46 irányelvre történő hivatkozásokat ezentúl az említett rendeletre történő hivatkozásoknak kell tekinteni.
- 12 A 2016/679 rendelet 13., 14. és 15. cikke módosításokkal átveszi a korábban a 95/46 irányelv 10. cikkében, 11. cikkének (1) bekezdésében, illetve 12. cikkében szereplő rendelkezéseket.
- 13 Az említett rendelet 23. cikke (1) bekezdésének e) pontja, amely módosításokkal átveszi a korábban ezen irányelv 13. cikke (1) bekezdésének e) pontjában szereplő rendelkezéseket, kimondja, hogy az uniós vagy tagállami jog jogalkotási intézkedésekkel korlátozhatja a többek között az ugyanezen rendelet 13–15. cikkében foglalt jogok és kötelezettségek hatályát, ha a korlátozás tiszteletben tartja az alapvető jogok és szabadságok lényeges tartalmát, valamint szükséges és arányos intézkedésnek minősül egy demokratikus társadalomban bizonyos általános közérdekű célok, különösen az Unió vagy valamely tagállam fontos gazdasági vagy pénzügyi érdeke védelméhez, beleértve a monetáris, a költségvetési és az adózási kérdéseket, a népegészségügyet és a szociális biztonságot.
- 14 A 2016/679 rendelet 79. cikkének (1) bekezdése, amely módosításokkal átveszi a 95/46 irányelv 22. cikkét, előírja, hogy a rendelkezésre álló közigazgatási vagy nem bírósági útra tartozó jogorvoslatok sérelme nélkül, minden, személyes adatok kezelésével érintett természetes személy hatékony bírósági jogorvoslatra jogosult, ha megítélése szerint ezen adatoknak az e rendeletnek nem megfelelő kezelése következtében megsértették az említett rendelet szerinti jogait.

A luxemburgi jog

A 2013. március 29-i törvény

- 15 A loi du 29 mars 2013 portant transposition de la directive 2011/16 et portant 1) modification de la loi générale des impôts, 2) abrogation de la loi modifiée du 15 mars 1979 concernant l'assistance administrative internationale en matière d'impôts directs (a 2011/16 irányelv átültetéséről és 1) az általános adótörvény módosításáról, 2) a közvetlen adózás területén a nemzetközi közigazgatási jogsegélyről szóló, 1979. március 15-i módosított törvény hatályon kívül helyezéséről szóló, 2013. március 29-i törvény; *Mémorial A* 2013., 756. o.) 6. cikke a következőképpen rendelkezik:

„A megkeresett luxemburgi hatóság a megkereső hatóság kérelmére közli azokat a birtokában lévő vagy a közigazgatási vizsgálatot követően megszerzett információkat, amelyek előreláthatólag relevánsak lesznek a megkereső [tagállam] adókra vonatkozó jogszabályainak alkalmazása és végrehajtása szempontjából.”

A 2014. november 25-i törvény

16 A loi du 25 novembre 2014 prévoyant la procédure applicable à l'échange de renseignements sur demande en matière fiscale et modifiant la loi du 31 mars 2010 portant approbation des conventions fiscales et prévoyant la procédure y applicable en matière d'échange de renseignements sur demande-ot (Adóügyekben a megkeresésre történő információcserére alkalmazandó eljárás megállapításáról, valamint az adóegyezmények jóváhagyásáról és az adóügyekben a megkeresésre történő információcserére alkalmazandó eljárás megállapításáról szóló, 2010. március 31-i törvény módosításáról szóló 2014. november 25-i törvény; *Mémorial A* 2014., 4170. o., a továbbiakban: 2014. november 25-i törvény) kell alkalmazni többek között a jelen ítélet fenti előző pontjában hivatkozott 2013. március 29-i törvény 6. cikke szerinti információcsere iránti megkeresésekre.

17 A 2014. november 25-i törvény 2. cikke értelmében:

„(1) Az adóhatóságok jogosultak arra, hogy bármilyen jellegű, az egyezményekben és a törvényekben foglalt információcsere végrehajtásához szükséges információt kérjenek ezen információk birtokosától.

(2) Az információk birtokosa köteles a kért információk összességét pontosan, módosítás nélkül, a kért adatok szolgáltatására kötelező határozat közlésétől számított egy hónapon belül szolgáltatni. E kötelezettség magában foglalja az információk alapjául szolgáló iratok módosítás nélkül történő átadását.

[...]”

18 E törvénynek az alapeljárásokra alkalmazandó változata szerinti 3. cikke előírta:

„(1) Az illetékes adóhatóság megvizsgálja az információcserére irányuló megkeresés alaki szabályszerűségét. Az információcserére irányuló megkeresés alakilag szabályszerű, ha tartalmazza a jogalap, és azon illetékes hatóság megjelölését, amelytől a megkeresés származik, valamint az egyezményekben és a törvényekben előírt egyéb adatokat.

[...]

(3) Ha az illetékes adóhatóság nem rendelkezik a kért információval, az illetékes adóhatóság igazgatója vagy annak megbízottja az információ birtokosához címzett ajánlott levélben közli a kért adatok szolgáltatására kötelező határozatát. A határozatnak a kért információk birtokosával való közlése egyben a határozatban szereplő valamennyi más személlyel való közlésnek minősül.

[...]”

19 Az említett törvény 5. cikkének (1) bekezdése a következőket írja elő:

„250 000 euró összegig terjedő adóbírság szabható ki az információk birtokosára, amennyiben a kért információkat nem szolgáltatja a kért adatok szolgáltatására kötelező határozat közlésétől számított egy hónapon belül. Ennek összegét az illetékes adóhatóság igazgatója vagy annak megbízottja állapítja meg.”

20 Ugyanezen törvénynek az alapeljárásokra alkalmazandó változata szerinti 6. cikke szövege a következőképpen szól:

„(1) A 3. cikk (1) és (3) bekezdésében említett, információcserére irányuló megkereséssel és adatszolgáltatásra kötelező határozattal szemben nem lehet jogorvoslattal élni.

(2) Az 5. cikkben említett határozatokkal szemben a határozat megváltoztatása iránti kereset indítható az információk birtokosával szemben a tribunal administratif [közigazgatási bíróság] előtt. [...] A fellebbezésnek halasztó hatálya van. [...]

[...]”

A 2019. március 1-jei törvény

- 21 A loi du 1er mars 2019 portant modification de la loi du 25 novembre 2014 prévoyant la procédure applicable à l'échange de renseignements sur demande en matière fiscale (a 2014. november 25-i törvény módosításáról és az adóügyekben a megkeresésre történő információcserére alkalmazandó eljárás megállapításáról szóló, 2019. március 1-jei törvény; *Mémorial A* 2019, 112. o.; a továbbiakban: 2019. március 1-jei törvény) 2019. március 9-én lépett hatályba.
- 22 A 2019. március 1-jei törvénnyel módosított 2014. november 25-i törvény 3. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Az illetékes adóhatóság megvizsgálja az információcserére irányuló megkeresés alaki szabályszerűségét. Az információcserére irányuló megkeresés alakilag szabályszerű, ha tartalmazza a jogalap, és azon illetékes hatóság megjelölését, amelytől a megkeresés származik, valamint az egyezményekben és a törvényekben előírt egyéb adatokat. Az illetékes adóhatóság megbizonyosodik arról, hogy a kért információk nem nélkülöznek minden előrelátható relevanciát az érintett adózó és az információ birtokosának személyazonossága, valamint a szóban forgó adóügyi vizsgálat céljai tekintetében.”

- 23 A 2019. március 1-jei törvénnyel módosított, 2014. november 25-i törvény 6. cikkének (1) bekezdése kimondja:

„Az információ birtokosa a 3. cikk (3) bekezdése szerinti adatszolgáltatásra kötelező határozattal szemben hatályon kívül helyezés iránti keresetet indíthat a tribunal administratif [közigazgatási bíróság] előtt. [...]”

Az alapeljárások és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 24 Mindkét alapeljárás alapjául a Spanyol Királyság adóhatósága által a Luxemburgi Nagyhercegség adóhatóságához intézett olyan információcsere iránti megkeresések szolgáltak, amelyek egy természetes személyre, F. C.-re vonatkozó információk megszerzésére irányultak, aki Spanyolországban rendelkezett lakóhellyel, ahol adóalanyként vele szemben az adójogi helyzetének a nemzeti adójogi szabályozás alapján történő meghatározása tárgyában indult vizsgálat.

C-245/19. sz. ügy

- 25 A spanyol adóhatóság 2016. október 18-án küldte meg az F. C. -re vonatkozó első információcsere iránti kérelmet a luxemburgi adóhatóságnak.
- 26 2017. június 16-án a directeur de l'administration des contributions directes (a közvetlen adók hivatalának igazgatója) helyt adott e kérelemnek, és információszolgáltatásra kötelező határozatot hozott a B társasággal szemben, felszólítva őt arra, hogy a 2011. január 1-je és 2014. december 31. közötti időszak vonatkozásában közöljön információkat a következőkkel kapcsolatban:
- a B társaság, valamint az E és F társaság között F. C. jogainak tárgyában kötött szerződések;

- valamennyi egyéb, a szóban forgó időszakban kötött, illetve az ezen időszakot megelőzően vagy azt követően kötött, de az ezen időszakban hatályos, F. C.-re vonatkozó szerződés;
  - az e szerződésekre vonatkozóan kiállított vagy befogadott valamennyi számla, valamint azok beszedésének és kifizetésének módja; és
  - a bankszámlákra, valamint azon pénzügyi intézményekre vonatkozó adatok, amelyeken, illetve amelyeknél a mérleg szerinti eredményt elhelyezték.
- 27 Másfelől e határozatban kimondásra került, hogy a 2014. november 25-i törvény 6. cikke értelmében ezen határozattal szemben nincs helye jogorvoslatnak.
- 28 A tribunal administratif (közigazgatási bíróság, Luxemburg) hivatalához 2017. július 17-én benyújtott keresetlevelével a B társaság keresetet indított elsődlegesen az említett határozat megváltoztatása, másodlagosan annak hatályon kívül helyezése iránt.
- 29 A tribunal administratif (közigazgatási bíróság) 2018. június 26-i ítéletében megállapította, hogy a 2017. június 16-i határozat hatályon kívül helyezésére irányuló rész tekintetében hatáskörrel rendelkezik e kereset elbírálására, és részben hatályon kívül helyezte ez utóbbi határozatot. A hatáskörét illetően megállapította, hogy a 2014. november 25-i törvény 6. cikkének (1) bekezdése nem egyeztethető össze a Charta 47. cikkével, amennyiben az kizárja az adóhatósággal való információközlésre kötelező határozattal szembeni közvetlen kereset indítását, ily módon e rendelkezés alkalmazását mellőzni kell. Az ügy érdemét illetően úgy ítélte meg, hogy a directeur de l'administration des contributions directes (a közvetlen adók hivatalának igazgatója) által kért egyes információk előreláthatólag nem relevánsak a spanyol adóhatóság által folytatott vizsgálat szempontjából, következésképpen a 2017. június 16-i határozatot hatályon kívül kell helyezni annyiban, amennyiben az a B társaságot ezen információk közlésére kötelezte.
- 30 A Cour administrative (közigazgatási fellebbviteli bíróság, Luxemburg) hivatalához 2018. július 24-én benyújtott kérelmével a luxemburgi állam fellebbezést nyújtott be ezen ítélettel szemben.
- 31 E fellebbezés keretében a luxemburgi állam arra hivatkozik, hogy a 2014. november 25-i törvény 6. cikkének (1) bekezdése nem sérti a Charta 47. cikkét, mivel nem ellentétes az utóbbi rendelkezéssel, hogy amennyiben az a személy, aki az adóhatósággal való információközlésre kötelező határozat címzettje, és aki a kért információk birtokában van, nem tett eleget e határozatban foglaltaknak, és emiatt vele szemben szankció kerül kiszabásra, az említett határozatot járulékos jelleggel a határozat megváltoztatása iránti kereset keretében támadhatja meg, amelyet az ilyen szankcióval szemben e törvény 6. cikkének (2) bekezdése alapján nyújthat be. Következésképpen a közigazgatási bíróság tévesen mellőzte az említett törvény 6. cikke (1) bekezdése alkalmazását, és állapította meg hatáskörét a hozzá benyújtott hatályon kívül helyezés iránti kereset elbírálására. Ezenfelül e bíróság tévesen állapította meg, hogy a 2017. június 16-i határozatban szereplő egyes információk a 2011/16 irányelv értelmében előreláthatólag nem relevánsak.
- 32 A Cour administrative (közigazgatási fellebbviteli bíróság) az előzetes döntéshozatalra utaló határozatában először is arra keresi a választ, hogy a Charta 7., 8., 47. és 52. cikke alapján azon személy számára, aki olyan határozat címzettje, amely őt a birtokában lévő információk adóhatósággal való közlésére kötelezi, el kell-e ismerni az arra vonatkozó jogot, hogy azon lehetőség kiegészítéseként, hogy az ilyen személy másodlagosan vitassa e határozatot, közvetlen keresetet indítson az említett határozattal szemben abban az esetben, ha e személy nem teljesíti az ez utóbbi határozatban foglaltakat, és utóbb emiatt vele szemben a 2017. május 16-i Berlioz Investment Fund ítéletre (C-682/15, EU:C:2017:373) tekintettel értelmezett 2014. november 25-i törvény alapján szankció kiszabására került sor.

- 33 Másodszor, ezen első kérdésre adandó igenlő válasz esetén a kérdést előterjesztő bíróság arra keresi a választ, hogy a 2011/16 irányelv 1. és 5. cikkére figyelemmel az ilyen közvetlen kereset keretében milyen terjedelmű felülvizsgálat lefolytatását lehet kérni a bíróságtól a szóban forgó információk előreláthatólag releváns jellegére vonatkozóan.
- 34 E körülmények között a Cour administrative (közigazgatási fellebbviteli bíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:
- „1) [A Charta] 7. és 8. cikkét, valamint 52. cikkének (1) bekezdését, esetlegesen [annak] 47. cikkével összefüggésben, úgy kell-e értelmezni, hogy azokkal ellentétes valamely tagállam azon [...] szabályozása, amely a [...] 2011/16 [...] irányelv végrehajtására tekintettel létrehozott, megkeresésre történő információcserére vonatkozó eljárási rendszer keretében minden – többek között bírósági – jogorvoslatot kizár harmadik személyek – az információ birtokosai – számára valamely olyan határozattal szemben, amelyben a megkeresett tagállam illetékes hatósága adatszolgáltatásra kötelezi őket annak érdekében, hogy eleget tegyen egy másik tagállam által kibocsátott információcsere iránti megkeresésnek?
- 2) Az első kérdésre adott igenlő válasz esetén a 2011/16 irányelv 1. cikkének (1) bekezdését és 5. cikkét – adott esetben a Gazdasági Együttműködési és Fejlesztési Szervezet (OECD) jövedelem- és vagyonadóztatásra vonatkozó modellegezménye 26. cikke értelmezésének változásait figyelembe véve – úgy kell-e értelmezni, hogy valamely információcsere iránti megkeresés és a megkeresett tagállam illetékes hatóságának az azt végrehajtó, adatszolgáltatásra kötelező határozata együttesen megfelelnek azon követelménynek, amely szerint nem áll fenn az előrelátható [relevancia] nyilvánvaló hiánya, amennyiben a megkereső tagállam megjelöli az érintett adózó személyazonosságát, a megkereső tagállam vizsgálata által érintett időszakot és a meghatározott információk birtokosának személyazonosságát, valamint olyan kritériumokkal meghatározott, nem pontosított szerződésekre, [számlákra] és kapcsolódó kifizetésekre vonatkozó információkat kér, amelyek szerint egyrészt a szóban forgó szerződéseket az ellenérdekű fél köthette, másrészt azok a megkereső állam hatóságainak vizsgálata által érintett adóévek során voltak alkalmazhatók, harmadrészt pedig az érintett adózóval kapcsolatosak?”

A C-246/19. sz. ügy

- 35 A spanyol adóhatóság 2017. március 16-én küldte meg az F. C. -re vonatkozó második információcsere iránti kérelmet a luxemburgi adóhatóságnak.
- 36 2017. május 29-én a directeur de l'administration des contributions directes (a közvetlen adók hivatalának igazgatója) helyt adott e kérelemnek, és adatszolgáltatásra kötelező határozatot hozott az A bankkal szemben, amelyben felszólította őt arra, hogy a 2011. január 1-je és 2014. december 31. közötti időszak vonatkozásában közöljön információkat a következő dokumentumok és körülmények kapcsán:
- egy meghatározott bankszámla aktuális jogosultjának/jogosultjainak neve;
  - az e bankszámla tekintetében műveletek végrehajtására jogosult személy(ek) neve;
  - azon személy(ek) neve, aki(k) az említett számlát nyitotta/nyitották;
  - a szóban forgó időszakra vonatkozó bankszámla-kimutatások;
  - a szóban forgó bankszámla tényleges kedvezményezettje(i);

- tájékoztatás arról, hogy nyitottak-e másik bankszámlát az A banknál 2014. december 31-ét követően, illetve hogy az arra utalt pénzeszközök az ezen banknál korábban nyitott számlák valamelyikéről származnak-e;
  - valamennyi olyan pénzügyi eszközre vonatkozó kimutatás, amellyel a szóban forgó időszakban F. C. a B társaságban, a D társaságban vagy az általa ellenőrzött bármely más társaságban rendelkezett, és
  - pénzügyi eszközökről szóló kimutatások, amelyekben a szóban forgó időszakban F. C. tényleges kedvezményezettként szerepel.
- 37 Másfelől e határozatban kimondásra került, hogy a 2014. november 25-i törvény 6. cikkének (1) bekezdése értelmében e határozattal szemben nincs helye jogorvoslatnak.
- 38 A tribunal administratif (közigazgatási bíróság) hivatalához 2017. július 17-én benyújtott keresetlevelével a B, a C és a D társaság, valamint F. C. keresetet indított elsődlegesen az említett határozat megváltoztatása, másodlagosan annak hatályon kívül helyezése iránt.
- 39 A tribunal administratif (közigazgatási bíróság) 2018. június 26-i ítéletében megállapította, hogy a 2017. május 29-i határozat hatályon kívül helyezésére irányuló rész tekintetében hatáskörrel rendelkezik e kereset elbírálására, és a jelen ítélet 29. pontjában összefoglaltakhoz hasonló indokok alapján részben hatályon kívül helyezte az utóbbi határozatot.
- 40 A Cour administrative (közigazgatási fellebbviteli bíróság) hivatalához 2018. július 24-én benyújtott kérelmével a luxemburgi állam fellebbezést nyújtott be ezen ítélettel szemben.
- 41 Az előzetes döntéshozatalra utaló határozatában a Cour administrative (közigazgatási fellebbviteli bíróság) a jelen ítélet 32. és 33. pontjában összefoglalathoz hasonló kérdéseket fogalmaz meg, hangsúlyozva azt a körülményt, hogy a C-246/19. sz. ügy alapját – a C-245/19. sz. ügytől eltérően – nem olyan személy által benyújtott keresetek képezik, aki olyan határozat címzettje, amely őt a birtokában lévő információk adóhatósággal való közlésére kötelezi, hanem olyan keresetek, amelyeket más jogállással rendelkező személyként, így egyrészt valamely másik tagállam adóhatósága által indított vizsgálattal érintett adóalanyként, másrészt pedig ezen adóalannal jogi, banki, pénzügyi vagy tágabb értelemben gazdasági kapcsolatban álló harmadik személyekként nyújtanak be.
- 42 E körülmények között a Cour administrative (közigazgatási fellebbviteli bíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:
- „1) [A Charta] 7. és 8. cikkét, valamint 52. cikkének (1) bekezdését, esetlegesen az [annak] 47. cikkével összefüggésben, úgy kell-e értelmezni, hogy azokkal ellentétes valamely tagállam azon [...] szabályozása, amely az adózás területén történő közigazgatási együttműködésről és a [...] 2011/16 [...] irányelv végrehajtására tekintettel létrehozott, megkeresésre történő információcserére vonatkozó eljárási rendszer keretében minden – többek között bírósági – jogorvoslatot kizár a [valamely másik] tagállamban vizsgálattal érintett adóalanyok és az érintett harmadik személyek számára valamely olyan határozattal szemben, amelyben a[z előbbi] tagállam illetékes hatósága adatszolgáltatásra kötelezi őket annak érdekében, hogy eleget tegyen [e] másik tagállam által kibocsátott információcsere iránti megkeresésnek?
- 2) Az első kérdésre adott igenlő válasz esetén, a 2011/16 irányelv 1. cikkének (1) bekezdését és 5. cikkét – adott esetben [az OECD] jövedelem- és vagyonadóztatásra vonatkozó modellegezménye 26. cikke értelmezésének változásait figyelembe véve – úgy kell-e értelmezni, hogy valamely információcsere iránti megkeresés és a megkeresett tagállam illetékes hatóságának az azt végrehajtó, adatszolgáltatásra kötelező határozata együttesen megfelelnek azon követelménynek, amely szerint nem áll fenn az előrelátható [relevancia] nyilvánvaló hiánya, amennyiben a megkereső tagállam megjelöli az érintett adózó személyazonosságát, a megkereső

tagállam vizsgálata által érintett időszakot és a meghatározott információk birtokosának személyazonosságát, valamint olyan kritériumokkal meghatározott, nem pontosított szerződésekre, [számlákra] és kapcsolódó kifizetésekre vonatkozó információkat kér, amelyek szerint egyrészt a szóban forgó szerződéseket az ellenérdekű fél köthette, másrészt azok a megkereső állam hatóságainak vizsgálata által érintett adóévek során voltak alkalmazhatók, harmadrészt pedig az érintett adózóval kapcsolatosak?”

- 43 A Bíróság elnöke 2019. május 3-i határozatával az írásbeli és a szóbeli szakasz lefolytatása, valamint az ítélelhozatal céljából egyesítette a C-245/19. és a C-246/19. sz. ügyeket.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

A C-245/19. és a C-246/19. sz. ügyben előterjesztett első kérdésről

Előzetes észrevételek

- 44 A C-245/19. és a C-246/19. sz. ügyben előterjesztett első kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a Charta 47. cikkét, annak 7. és 8. cikkével, valamint 52. cikkének (1) bekezdésével összefüggésben, úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes, ha valamely tagállami szabályozás a 2011/16 irányelv által bevezetett, megkeresésre történő információcsere iránti eljárás végrehajtása során azon határozattal szemben, amellyel e tagállam illetékes hatósága egy információk birtokában lévő személyt az ezen információk részére történő szolgáltatására kötelezi annak érdekében, hogy eleget tegyen a más tagállam illetékes hatósága által kibocsátott információcsere iránti megkeresésnek, kizárja, hogy először is az ilyen személy, másodsorban azon adóalany, akit e másik tagállamban az említett kérelem alapjául szolgáló vizsgálat érint, harmadszor pedig a szóban forgó információk által érintett harmadik személy jogorvoslással élhessenek.
- 45 Amint az a Charta 51. cikkének (1) bekezdéséből következik, a Charta rendelkezéseinek a tagállamok csak annyiban a címzettjei, amennyiben az uniós jogot hajtják végre.
- 46 A 2011/16 irányelv által bevezetett, megkeresésre történő információcsere iránti eljárás részletes szabályainak megállapításáról szóló szabályozás tagállamok által való elfogadása (lásd ebben az értelemben: 2017. május 16-i Berlioz Investment Fund ítélet, C-682/15, EU:C:2017:373, 34–37. pont), többek között azon lehetőségnek az illetékes hatóság számára való előírásával, hogy olyan határozatot hozzon, amely az információk birtokában lévő személyt arra kötelezi, hogy azokat bocsássa a rendelkezésére, az uniós jog ilyen végrehajtásának minősül, ezáltal a Charta alkalmazhatóságát vonja maga után.
- 47 A Charta 47. cikke az első bekezdésében kimondja, hogy mindenkinek, akinek az uniós jog által biztosított jogait és szabadságait megsértették, a hivatkozott cikkben megállapított feltételek mellett joga van a hatékony jogorvoslathoz. E joghoz kapcsolódik az EUSZ 19. cikk (1) bekezdésének második albekezdésében a tagállamokkal szemben támasztott azon kötelezettség, hogy megteremtsék azokat a jogorvoslati lehetőségeket, amelyek az uniós jog által szabályozott területeken a hatékony jogvédelem biztosításához szükségesek.
- 48 A Charta 7. cikke a magánélet tiszteletben tartásához való jogot, 8. cikke pedig a személyes adatok védelméhez való jogot rögzíti.
- 49 E három alapvető jog egyike sem jelent korlátlan jogosultságot, mivel azok mindegyikét a társadalomban betöltött szerepe függvényében kell megítélni (a hatékony jogorvoslatot illetően lásd: 2010. március 18-i Alassini és társai ítélet, C-317/08–C-320/08, EU:C:2010:146, 63. pont, valamint az

ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; a magánélet tiszteletben tartásához való jogot és a személyes adatok védelméhez való jogot illetően lásd: 2020. július 16-i Facebook Ireland és Schrems ítélet, C-311/18, EU:C:2020:559, 172. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 50 Így abban az esetben, ha egy adott ügyben több olyan, a Charta által biztosított jog merül fel, amelyek egymással összeütközésbe kerülhetnek, e jogoknak az egyes jogokhoz kapcsolódó védelem közötti megfelelő egyensúly biztosítása érdekében történő szükségszerű összehangolása azok korlátozásához vezethet (lásd ebben az értelemben: 2008. január 29-i Promusicae ítélet, C-275/06, EU:C:2008:54, 63–65. pont; 2014. március 27-i UPC Telekabel Wien ítélet, C-314/12, EU:C:2014:192, 46. pont).
- 51 Másfelől, a Charta 52. cikkének (1) bekezdése előírja, hogy az általa elismert jogok és szabadságok gyakorlása korlátozható, feltéve, hogy először is, azt törvény írja elő, másodsor, arra a szóban forgó jogok és szabadságok lényeges tartalmának tiszteletben tartásával kerül sor, harmadszor pedig, az arányosság elvére figyelemmel e korlátozás elengedhetetlen és ténylegesen az Unió által elismert általános érdekű célkitűzéseket vagy mások jogainak és szabadságainak védelmét szolgálja.
- 52 A jelen ügyben ugyanakkor a felmerülő három alapvető jog nem kerülhet összeütközésbe egymással, hanem azokat egymást kiegészítő jelleggel kell alkalmazni. Ugyanis a Charta 47. cikke révén az általa biztosított jog jogosultja részére vélhetően nyújtott védelem hatékonysága csak a Charta 7. és 8. cikke szerinti anyagi jogok szempontjából nyilvánulhat meg, és azokra tekintettel értékelhető.
- 53 A C-245/19. és C-246/19. sz. ügyben előterjesztett első kérdésekből – az azok alapjául szolgáló indokolásban kifejtettek tekintetével – konkrétan az következik, hogy a kérdést előterjesztő bíróság arra vár választ, hogy úgy kell-e értelmezni a Charta 47. cikkét, hogy valamely nemzeti szabályozás megfoszthatja az információk birtokában lévő személyt, az adóellenőrzéssel érintett adóalanyt és az ezen információk által érintett harmadik személyeket attól a lehetőségtől, hogy közvetlen keresetet indítsanak az említett információk adóhatósággal való közlésére kötelező határozattal szemben, amely határozat kapcsán e bíróság úgy véli, hogy az sértheti az e különböző személyek számára a Charta 7. és 8. cikkében biztosított jogokat.

A Charta 47. cikkében biztosított hatékony jogorvoslathoz való jogról

- 54 Amint az a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatából következik, a hatékony jogorvoslathoz való jogra önmagában a Charta 47. cikke alapján lehet hivatkozni, anélkül hogy annak tartalmát más uniós jogi rendelkezéseknek vagy a tagállamok belső jogi rendelkezéseinek pontosítaniuk kellene (2018. április 17-i Egenberger ítélet, C-414/16, EU:C:2018:257, 78. pont; 2019. július 29-i Torubarov ítélet, C-556/17, EU:C:2019:626, 56. pont).
- 55 Ugyanakkor e jog valamely adott ügyben való elismerése azt feltételezi – amint az a Charta 47. cikkének első bekezdéséből kitűnik –, hogy az e jogra hivatkozó személy az uniós jog által biztosított jogokra és szabadságokra hivatkozik.

– Az információk birtokában lévő személy hatékony jogorvoslathoz való jogáról, akit az illetékes hatóság ezen információk szolgáltatására kötelez

- 56 Amint az a kérdést előterjesztő bíróságnak a jelen ítélet 26. pontjában összefoglalt megállapításaiból és az ezen ítélet 17–19. pontjában ismertetett nemzeti rendelkezésekből következik, az alapügyben szóban forgóhoz hasonló, bizonyos információk birtokában lévő személy olyan jogi személy, amelyhez a hatáskörrel rendelkező nemzeti hatóság ezen információk közlésére kötelező határozatot intézett, amely határozat megsértése szankció kiszabását vonhatja maga után.

- 57 Ami, először is, azt a kérdést illeti, hogy ilyen határozat esetén el kell-e ismerni az ilyen személy számára a Charta 47. cikkében biztosított hatékony jogorvoslathoz való jogot, mindenekelőtt meg kell jegyezni, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatából az következik, hogy a természetes vagy jogi személyek magántevékenységi körébe való önkényes vagy aránytalan közhatalmi beavatkozás elleni védelem az uniós jog általános elvét képezi (1989. szeptember 21-i Hoechst kontra Bizottság ítélet, 46/87 és 227/88, EU:C:1989:337, 19. pont; 2018. szeptember 13-i UBS Europe és társai ítélet, C-358/16, EU:C:2018:715, 56. pont).
- 58 Márpedig a jogi személyek a Charta 47. cikke értelmében vett, az uniós jog által biztosított jogként hivatkozhatnak erre a védelemre annak érdekében, hogy bíróság előtt vitassanak valamely olyan, nekik sérelmet okozó aktust, mint az adatszolgáltatásra kötelező határozat vagy ezen adatszolgáltatásra kötelező határozatban foglaltak be nem tartása miatt kiszabott szankció (lásd ebben az értelemben: 2017. május 16-i Berlioz Investment Fund ítélet, C-682/15, EU:C:2017:373, 51. és 52. pont).
- 59 Ebből következően azon jogi személy számára, akihez az illetékes nemzeti hatóság az alapügyben szóban forgóhoz hasonló, információközlésre kötelező határozatot intézett, ilyen határozat esetén el kell ismerni a Charta 47. cikkében biztosított hatékony jogorvoslathoz való jogot.
- 60 Ami, másodsor, azon kérdést illeti, hogy korlátozhatja-e ezen jog gyakorlását valamely nemzeti jogszabály, a Bíróság ítélkezési gyakorlatából az következik, hogy az uniós jogalkotó vagy – az e területre vonatkozó uniós szabályozás hiányában – a tagállamok korlátozhatják a Charta 47. cikkében rögzített, a bíróság előtti hatékony jogorvoslathoz való jog gyakorlását, amennyiben tiszteletben tartják a Charta 52. cikkének (1) bekezdésében előírt feltételeket (lásd ebben az értelemben: 2016. szeptember 15-i Star Storage és társai ítélet, C-439/14 és C-488/14, EU:C:2016:688, 46. és 49. pont).
- 61 A jelen ügyben a 2011/16 irányelv – amelynek végrehajtását az alapügyben szóban forgó szabályozás biztosítja – egyetlen rendelkezéséből sem következik, hogy az uniós jogalkotó az alapügyben szóban forgóhoz hasonló, információközlésre kötelező határozat esetén korlátozni kívánta volna a hatékony jogorvoslathoz való jog gyakorlását.
- 62 Másfelől, a 2011/16 irányelv a 25. cikkének (1) bekezdésében a személyes adatok kezelésére vonatkozó uniós szabályozásra utal, előírva, hogy az ezen irányelv értelmében végzett minden információcserére alkalmazni kell a 95/46/EK irányelvet végrehajtó rendelkezéseket, amely utóbbi irányelvet – amint arra a jelen ítélet 11. pontja emlékeztet – 2018. május 25-i hatállyal, vagyis az alapügyben szóban forgó határozatok elfogadását követően, hatályon kívül helyezte és felváltotta a 2016/679 rendelet, amely többek között a Charta 8. cikkében rögzített személyes adatok védelméhez való jog biztosítására és pontosítására irányul.
- 63 Márpedig a 95/46 irányelv 22. cikke, amelyet a 2016/679 rendelet 79. cikke lényegében átvesz, hangsúlyozza, hogy mindenki számára biztosítani kell a jogorvoslathoz való jogot bármely olyan jogának megsértése esetén, amelyet az ilyen adatfeldolgozásra alkalmazandó jog biztosít számára.
- 64 Ebből az következik, hogy maga az uniós jogalkotó nem korlátozta a Charta 47. cikkében rögzített hatékony jogorvoslathoz való jog gyakorlását, és hogy a tagállamok korlátozhatják e jog gyakorlását, feltéve, hogy tiszteletben tartják a Charta 52. cikkének (1) bekezdésében előírt követelményeket.
- 65 Amint arra a jelen ítélet 51. pontja emlékeztet, e rendelkezés többek között megköveteli, hogy a Charta által biztosított jogok és szabadságok gyakorlása csak ez utóbbiak lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható.
- 66 A Bíróság ítélkezési gyakorlatából e tekintetben az következik, hogy a Charta 47. cikkében előírt hatékony jogorvoslathoz való jog lényeges tartalma egyéb tényezők mellett magában foglalja azt, hogy e jog jogosultja olyan bírósághoz fordulhasson, amely hatáskörrel rendelkezik az uniós jog által számára biztosított jogok tiszteletben tartásának biztosítására, ennek érdekében pedig az előtte

folyamatban lévő ügy szempontjából releváns valamennyi ténybeli és jogi körülmény vizsgálatára (lásd ebben az értelemben: 2012. november 6-i Otis és társai ítélet, C-199/11, EU:C:2012:684, 49. pont; 2019. december 12-i Aktiva Finants ítélet, C-433/18, EU:C:2019:1074, 36. pont). Ezenfelül az ilyen bírósághoz fordulás érdekében e személy nem kötelezhető arra, hogy valamely szabályt vagy jogi kötelezettséget megsértse, és az e jogsértéshez kapcsolódó szankciónak tegye ki magát (lásd ebben az értelemben: 2004. április 1-jei Bizottság kontra Jégo-Quéré ítélet, C-263/02 P, EU:C:2004:210, 35. pont; 2007. március 13-i Unibet ítélet, C-432/05, EU:C:2007:163, 64. pont; 2013. október 3-i Inuit Tapiriit Kanatami és társai kontra Parlament és Tanács, C-583/11 P, EU:C:2013:625, 104. pont).

67 Márpedig a jelen ügyben a kérdést előterjesztő bíróságnak a jelen ítélet 32. pontjában összefoglalt megállapításaiból kitűnik, hogy az alapügyben szóban forgó szabályozásra tekintettel az alapügyben szóban forgóhoz hasonló, információközlésre kötelező határozat címzettjének csak akkor van lehetősége arra, hogy járulékos jelleggel vitassa az említett határozatot, ha egyrészt nem tartja tiszteletben e határozatot, másrészt pedig ha emiatt később vele szemben szankciót szabnak ki, annak járulékos jelleggel való vitatására pedig az ilyen szankcióval szemben e címzett rendelkezésére álló kereset keretében van lehetőség.

68 Ebből következően az olyan információ közlésére kötelező határozat esetén, amely önkényes vagy aránytalan, az ilyen személy nem fordulhat bírósághoz, hacsak nem szegi meg e határozatot azáltal, hogy megtagadja az abban előírt adatközlés teljesítését, és ily módon kiteszi magát az e határozat megsértéséhez fűződő szankciónak. Következésképpen e személyt nem lehet úgy tekinteni, mint aki hatékony bírói jogvédelmet élvez.

69 E körülmények között meg kell állapítani, hogy az alapügyben szóban forgóhoz hasonló nemzeti szabályozás, amely azon személlyel szemben, aki információk birtokában van, és akihez az illetékes nemzeti hatóság ezen információk közlésére kötelező határozatot intéz, kizárja annak lehetőségét, hogy közvetlen keresetet indítson e határozattal szemben, nem tartja tiszteletben a Charta 47. cikkében biztosított hatékony jogorvoslathoz való jog lényeges tartalmát, ebből következően pedig az ilyen szabályozás ellentétes a Charta 52. cikkének (1) bekezdésével.

– *Az információk közlésére kötelező határozatot alapjául szolgáló vizsgálattal érintett adóalany hatékony jogorvoslathoz való jogáról*

70 Amint az a kérdést előterjesztő bíróságnak a jelen ítélet 24. pontjában összefoglalt megállapításaiból következik, az alapügyben szóban forgó adóalany olyan természetes személy, aki az alapügyben szóban forgó információközlésére kötelező határozatokat elfogadó hatóság tagállamától eltérő tagállamban rendelkezik lakóhellyel, és akivel szemben e tagállamban olyan vizsgálat indult, amely az adójogi helyzetének az említett tagállam adójogi szabályozása alapján történő meghatározására irányul.

71 Másfelől, az alapügyben szóban forgó információközlésére kötelező határozatoknak a jelen ítélet 26. és 36. pontjában ismertetett szövegéből kitűnik, hogy azok az információk, amelyeket e határozatok értelmében az azokat meghozó hatóságokkal kötelesek közölni, olyan bankszámlákra és pénzügyi eszközökre vonatkoznak, amelyeknek e személy a jogosultja vagy kedvezményezettje, valamint azok különböző jogi, banki és pénzügyi, vagy tágabb értelemben gazdasági ügyletekhez kapcsolódnak, amelyeket az említett személy vagy a javára vagy az érdekében eljáró harmadik személyek hajthattak végre.

72 Ami, először is, azt a kérdést illeti, hogy ilyen határozatok esetén az ilyen személy számára el kell-e ismerni a Charta 47. cikkében biztosított hatékony jogorvoslathoz való jogot, meg kell állapítani, hogy e személy nyilvánvalóan jogosultja egyrészt a Charta 7. cikkében biztosított, a magánélet tiszteletben tartásához való jognak, másrészt pedig a Charta 8. cikkének (1) bekezdésében biztosított, személyes adatok védelméhez való jognak, ami a természetes személyek tekintetében szorosan kapcsolódik az utóbbiakat megillető magánélet tiszteletben tartásához való joghoz (2010. november 9-i Volker und

Markus Schecke és Eifert ítélet, C-92/09 és C-93/09, EU:C:2010:662, 47. pont; 2020. június 18-i Bizottság kontra Magyarország (Az egyesületek átláthatósága), C-78/18, EU:C:2020:476, 123. és 126. pont).

- 73 Ezenfelül a Bíróság ítélkezési gyakorlatából az következik, hogy az azonosított vagy azonosítható természetes személyre vonatkozó információk harmadik személlyel – ideértve a hatóságot is – történő közlése, valamint az ezen adatközlést előíró vagy engedélyező intézkedés, – az igazolásuk lehetőségét nem érintve – e személy magánéletébe, valamint a rá vonatkozó személyes adatok védelméhez való jogába való beavatkozásnak minősül, függetlenül attól, hogy ezen információk érzékeny jellegűek-e, vagy sem, és attól, hogy azokat utóbb mire használják, kivéve, ha az említett közlés az uniós jog és adott esetben az e célból előírt belső jogi rendelkezések tiszteletben tartásával történik (lásd ebben az értelemben: 2020. június 18-i Bizottság kontra Magyarország [Az egyesületek átláthatósága], C-78/18, EU:C:2020:476, 124. és 126. pont; 2020. július 16-i Facebook Ireland és Schrems ítélet, C-311/18, EU:C:2020:559, 171. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 74 Így az azonosított vagy azonosítható természetes személyre vonatkozó, a jelen ítélet 71. pontjában hivatkozottakhoz hasonló információknak a nemzeti hatósággal való közlése, és az az intézkedés, amely az ugyanezen pontban említett határozatokhoz hasonlóan előírja ezen adatközlést, alkalmas a szóban forgó személy magánélete tiszteletben tartásához való jogának, valamint a rá vonatkozó személyes adatok védelméhez való jogának megsértésére.
- 75 Ebből következően az alapügyben szóban forgóhoz hasonló, információközlésre kötelező határozat esetén a jelen ítélet 70. pontjában említetthez hasonló adóalany számára el kell ismerni a Charta 47. cikkében biztosított hatékony jogorvoslathoz való jogot.
- 76 Ami, másodszor, azt a kérdést illeti, hogy e jog gyakorlása a Charta 52. cikkének (1) bekezdése alapján korlátozható-e, kizárva, hogy az ilyen személy közvetlen kereset indíthatson e határozattal szemben, emlékeztetni kell arra, hogy az ilyen korlátozásra, először is, törvény útján kerülhet sor, ami többek között arra utal – amint az a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatából következik –, hogy jogalapja kellően egyértelműen és pontosan meghatározza e korlátozás terjedelmét (2015. december 17-i WebMindLicenses ítélet, C-419/14, EU:C:2015:832, 81. pont; 2020. szeptember 8-i Recorded Artists Actors Performers ítélet, C-265/19, EU:C:2020:677, 86. o.).
- 77 A jelen ügyben az alapügyben szóban forgó nemzeti szabályozás szövegéből kitűnik, hogy e követelményt tiszteletben tartották.
- 78 Másodszor, tiszteletben kell tartani a hatékony jogorvoslathoz való jog lényeges tartalmát, mivel e követelményt többek között a jelen ítélet 66. pontjában említett tényezőkre tekintettel kell értékelni.
- 79 A Bíróság ítélkezési gyakorlatából e tekintetben az következik, hogy az említett követelmény önmagában nem jelenti azt, hogy e jog jogosultjának olyan közvetlen jogorvoslat áll rendelkezésre, amely elsődlegesen egy adott intézkedés vitatására irányul, feltéve, hogy a különböző illetékes nemzeti bíróságok előtt egyébként létezik egy vagy több olyan jogorvoslati lehetőség, amely lehetővé teszi ezen intézkedés járulékos bírósági felülvizsgálatát, biztosítva ezzel azon jogok és szabadságok tiszteletben tartását, amelyeket az uniós jog garantál e jogosult számára, anélkül hogy ki kéne tennie magát annak a veszélynek, hogy a szóban forgó intézkedés be nem tartása esetén vele szemben szankció kiszabására kerül sor (lásd ebben az értelemben: 2007. március 13-i Unibet ítélet, C-432/05, EU:C:2007:163, 47., 49., 53–55., 61. és 64. pont; 2019. november 21-i Deutsche Lufthansa ítélet, C-379/18, EU:C:2019:1000, 61. pont).
- 80 A jelen ügyben e tekintetben meg kell állapítani, hogy a vizsgálattal érintett adóalany helyzete eltér az ezen adóalanyra vonatkozó információk birtokában lévő személy helyzetétől. Ugyanis, amint az a jelen ítélet 68. pontjában megállapításra kerül, ez utóbbi személy a neki címzett és vele szemben a szóban forgó információk közlésére vonatkozó jogi kötelezettséget előíró határozattal szembeni közvetlen

keresetindítás lehetőségének hiányában teljesen meg lenne fosztva a hatékony bírói jogvédelemtől. Ezzel szemben az érintett adóalany nem címzettje az ilyen határozatnak, és nem terheli az utóbbiból származó egyetlen jogi kötelezettség sem, ebből következően pedig annak a veszélynek sincs kitéve, hogy e határozat be nem tartása esetén vele szemben szankció kiszabására kerül sor. Következésképpen az ilyen jogalany nem kényszerül arra, hogy jogellenesen járjon el annak érdekében, hogy gyakorolhassa a hatékony jogorvoslathoz való jogát, ily módon a jelen ítélet 66. pontjának második mondatában hivatkozott ítélkezési gyakorlat rá nem alkalmazható.

- 81 Másfelől az alapügyben szóban forgóhoz hasonló, információközlésre kötelező határozat meghozatalára a szóban forgó adóalanyra vonatkozó vizsgálat előzetes szakaszában kerül sor, amelynek során összegyűjtik az ezen adóalany adójogi helyzetére vonatkozó információkat, és amely nem kontradiktórius jellegű. Ugyanis egyrészt az említett vizsgálatnak csak a későbbi szakasza – amely a helyesbítésre vagy utólagos adómegállapításra vonatkozó javaslat érintett adóalany részére történő megküldésével indul meg – ölt kontradiktórius jelleget, maga után vonva, hogy az adózó gyakorolhatja a meghallgatáshoz való jogát (lásd ebben az értelemben: 2013. október 22-i Sabou ítélet, C-276/12, EU:C:2013:678, 40. és 44. pont), másrészt pedig csak e szakasz vezethet az említett adóalanynak címzett helyesbítő határozat vagy utólagos adómegállapításról szóló határozat elfogadásához.
- 82 Márpedig ez utóbbi határozat olyan jogi aktusnak minősül, amelynek tekintetében az érintett adóalanynak hatékony jogorvoslathoz való joggal kell rendelkeznie, amely feltételezi, hogy a jogvitában eljáró bíróságnak – amint az a jelen ítélet 66. pontjában kifejtésre került – hatáskörrel kell rendelkeznie az e jogvita szempontjából releváns valamennyi ténybeli és jogi körülmény vizsgálatára, és különösen arra, hogy azon bizonyítékokat, amelyeken e jogi aktus alapul, nem az uniós jog által az érdekelt számára biztosított jogok megsértésével szereztek-e be vagy használták-e fel (lásd analógia útján: 2015. december 17-i WebMindLicenses ítélet, C-419/14, EU:C:2015:832, 87–89. pont).
- 83 Ebből következően, amennyiben valamely, az alapügyben szóban forgóhoz hasonló, információközlésre kötelező határozat eredményeképpen az ezen információkat kérő hatóság olyan helyesbítő vagy utólagos adómegállapításról szóló határozatot hoz, amely bizonyítékként az említett információkon alapul, a vizsgálattal érintett adóalanynak lehetősége van arra, hogy azon kereset keretében, amelyet az utóbbi határozattal szemben nyújthat be, járulékosan vitassa az előbbi határozatot, valamint az e vizsgálatból származó bizonyítékok beszerzésének és felhasználásának körülményeit.
- 84 Következésképpen az alapügyben szóban forgóhoz hasonló nemzeti szabályozást úgy kell tekinteni, mint amely nem sérti az érintett adóalany számára biztosított hatékony jogorvoslathoz való jog lényeges tartalmát. Ezenfelül nem korlátozza ezen adóalanyt a 2016/679 rendelet 79. cikke (1) bekezdésével összhangban előírt jogorvoslati lehetőségekhez való hozzáférést – amely rendelkezés annak módosításával átveszi a 95/46 irányelv 22. cikkét –, ha az említett adóalany úgy véli, hogy az őt érintő személyes adatok kezelése révén megsértették az e rendelet által számára biztosított jogokat.
- 85 Harmadszor, amint az a jelen ítélet 51. pontjában megállapításra került, az ilyen nemzeti szabályozásnak az arányosság elvére figyelemmel elengedhetetlennek kell lennie, és ténylegesen az Unió által elismert általános érdekű célt kell szolgálnia. Sorban meg kell tehát vizsgálni, hogy e szabályozás az Unió által elismert általános érdekű célt szolgál-e, igenlő válasz esetén pedig azt, hogy az tiszteletben tartja-e az arányosság elvét (lásd ebben az értelemben: 2017. július 5-i Fries ítélet, C-190/16, EU:C:2017:513, 39. pont; 2018. július 12-i Spika és társai ítélet, C-540/16, EU:C:2018:565, 40. pont).
- 86 A kérdést előterjesztő bíróság e tekintetben hangsúlyozza, hogy az alapügyben szóban forgó szabályozás a 2011/16 irányelvet hajtja végre, amelynek (27) preambulumbekzdése előírja, hogy a természetes személyeknek a rájuk vonatkozó személyes adatok kezelése tekintetében történő, a 95/46/EK irányelv által biztosított védelmét szükséges és arányos korlátozásoknak kell alávetni, és amelynek (1) és

(2) preambulumbekzdése kimondja, hogy ezen irányelv az e területen illetékes nemzeti hatóságok közötti együttműködés erősítésével a nemzetközi adócsalás és adókikerülés elleni küzdelem elősegítésére irányul.

- 87 Márpedig ez a cél a Charta 52. cikkének (1) bekezdése értelmében az Unió által elismert olyan általános érdekű célkitűzésnek minősül (lásd ebben az értelemben: 2013. október 22-i Sabou ítélet, C-276/12, EU:C:2013:678, 32. pont; 2015. december 17-i WebMindLicenses ítélet, C-419/14, EU:C:2015:832, 76. pont; 2019. február 26-i X ítélet (Harmadik országokban letelepedett közvetítő vállalkozások), C-135/17, EU:C:2019:136, 74. és 75. pont), amely alapján megengedhető a Charta 7., 8. és 47. cikkében biztosított jogok gyakorlásának – külön-külön vagy együttesen történő – korlátozása.
- 88 Ebből következően az alapügyben szóban forgó nemzeti szabályozással elérni kívánt cél az Unió által elismert általános érdekű célkitűzésnek minősül.
- 89 A nemzetközi adókijátszás és adókikerülés elleni küzdelem e célja többek között a 2011/16 irányelv 5–7. cikkében egy olyan megkeresésre történő információcsere iránti eljárás létrehozásában nyilvánul meg, amely lehetővé teszi az illetékes nemzeti hatóságok számára, hogy hatékonyan és gyorsan együttműködjenek egymással annak érdekében, hogy egy adott adóalanyt érintő vizsgálat keretében információkat gyűjtsenek (lásd ebben az értelemben: 2017. május 16-i Berlioz Investment Fund ítélet, C-682/15, EU:C:2017:373, 46., 47. és 77. pont).
- 90 Márpedig az ezen együttműködés hatékonyságához és gyorsaságához fűződő érdek, amely a 2011/16 irányelv alapjául szolgáló nemzetközi adócsalás és adókikerülés elleni küzdelem célját testesíti meg, többek között megköveteli az ezen irányelv 7. cikkében előírt valamennyi határidő tiszteletben tartását.
- 91 E helyzetre tekintettel meg kell állapítani, hogy az olyan nemzeti szabályozás, amely kizárja, hogy az alapügyben szóban forgóhoz hasonló, információközlésre kötelező határozattal szemben azon adóalany, akit az illetékes nemzeti hatóságot e határozat meghozatalára vezető információcsere iránti megkeresés alapjául szolgáló vizsgálat alá vontak, közvetlen keresetet indíthasson, alkalmas a 2011/16 irányelv által a nemzetközi adócsalás és adókikerülés elleni küzdelemre irányulóan elérni kívánt cél megvalósítására, és az szükséges e cél megvalósításához.
- 92 Ezenkívül az nem tűnik aránytalannak, mivel egyrészt az ilyen határozat semmilyen jogi kötelezettséget nem ró az érintett adóalanyra, és semmilyen szankció kiszabásával nem fenyeget, másrészt pedig ezen adóalanynak lehetősége van arra, hogy egy későbbi helyesbítő vagy utólagos adómegállapításról szóló határozat elleni kereset keretében járulékosan vitassa e határozatot.
- 93 E körülmények között meg kell állapítani, hogy nem ellentétes a Charta 47. cikkével – összefüggésben értelmezve annak 7. és 8. cikkével, valamint 52. cikke (1) bekezdésével –, ha az alapügyben szóban forgóhoz hasonló nemzeti szabályozás azon határozattal szemben, amellyel valamely tagállam illetékes hatósága egy információk birtokában lévő személyt az ezen információk részére történő szolgáltatására kötelezi annak érdekében, hogy eleget tegyen valamely másik tagállam illetékes hatósága által kibocsátott információcsere iránti megkeresésnek, kizárja, hogy az e kérelem alapjául szolgáló vizsgálattal ezen másik tagállamban érintett személy közvetlen keresetet indíthasson.

– *Az érintett harmadik személyek hatékony jogorvoslathoz való jogáról*

- 94 Amint az a jelen ítélet 26., 36. és 71. pontjából következik, azok az érintett harmadik személyek, amelyekre a kérdést előterjesztő bíróság hivatkozik, olyan jogi személyek, amelyekkel az alapügyben szóban forgó információk közlésére kötelező határozatok alapjául szolgáló vizsgálattal érintett adóalany jogi, banki, pénzügyi vagy tágabb értelemben gazdasági kapcsolatban áll vagy állhat.

- 95 Először is meg kell határozni, hogy az alapügyben szóban forgóhoz hasonló helyzetben el kell-e ismerni az ilyen harmadik személyek számára a Charta 47. cikkében biztosított hatékony jogorvoslathoz való jogot.
- 96 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy e harmadik személyek azon jogi személyhez hasonlóan, aki információk birtokában van, és akihez az illetékes nemzeti hatóság ezen információk közlésére kötelező határozatot intéz, még akkor is hivatkozhatnak a közhatalom magán-tevékenységbe történő önkényes vagy aránytalan beavatkozásával szembeni védelemre, amely az uniós jognak a jelen ítélet 57. pontjában hivatkozott általános elve alapján valamennyi természetes vagy jogi személyt megillet, ha a rájuk vonatkozó jogi, banki, pénzügyi vagy tágabb értelemben gazdasági információk valamely hatósággal való közlése semmilyen módon nem tekinthető úgy, mint ami e tevékenység lényegét érinti (lásd ebben az értelemben: EJEB, 2015. június 16. (dec.), Othymia Investments BV kontra Hollandia, CE:ECHR:2015:0616DEC007529210, 37. §; 2015. július 7., M. N. és társai kontra San Marino, CE:ECHR:2015:0707JUD002800512, 51. és 54. §; 2015. december 22., G. S. B. kontra Svájc, CE:ECHR:2015:1222JUD002860111, 51. és 93. §).
- 97 Ennélfogva az ilyen harmadik személyek számára el kell ismerni a hatékony jogorvoslathoz való jogot olyan információk közlésére kötelező határozat esetén, amely sértheti az e védelemhez való jogukat.
- 98 Ami, másodsor, azt a kérdést illeti, hogy a szóban forgó információkkal érintett harmadik személyek számára biztosított hatékony jogorvoslathoz való jog gyakorlása korlátozható-e oly módon, hogy ilyen határozat esetén azok ne nyújthassanak be közvetlen keresetet, először is hangsúlyozni kell, hogy az alapügyben szóban forgó nemzeti szabályozás egyértelműen és pontosan meghatározza e jog gyakorlásának korlátait.
- 99 Ami, másodsor, a hatékony jogorvoslathoz való jog lényeges tartalmának tiszteletben tartására vonatkozó követelményt illeti, meg kell állapítani, hogy a szóban forgó információkkal érintett harmadik személyeket – az ezen információk birtokában lévő személytől eltérően, akihez valamely tagállam hatáskörrel rendelkező hatósága ezen információk közlésére kötelező határozatot intézett – nem terheli az említett információk közlésére vonatkozó jogi kötelezettség, ebből következően pedig annak a veszélynek sincsenek kitéve, hogy e jogi kötelezettség megsértése esetén szankciót szabnak ki velük szemben. Következésképpen a jelen ítélet 66. pontjának második mondatában hivatkozott ítélkezési gyakorlat rájuk nem alkalmazható.
- 100 Másfelől igaz, hogy amennyiben az említett harmadik személyekre vonatkozó információk valamely hatósággal való közlésére olyan személy részéről kerül sor, aki az ezen információk e hatósággal való közlésére kötelező határozat címzettje, az sértheti e harmadik személyek azon jogát, hogy védelemben részesüljenek a közhatalom magán-tevékenységbe történő önkényes vagy aránytalan beavatkozásával szemben, és az ezáltal nekik kárt okozhat.
- 101 Ugyanakkor a Bíróság ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy egy adott jogalany azon lehetősége, hogy az uniós jog által számára biztosított jogok megsértésének megállapítása és az e jogsértés által neki okozott kár megtérítése érdekében bírósághoz forduljon, hatékony bírói jogvédelmet biztosít e jogalany számára, mivel a jogvitában eljáró bíróságnak lehetősége van az említett jogsértés és kár alapjául szolgáló jogi aktus vagy intézkedés felülvizsgálatára (lásd ebben az értelemben: 2007. március 13-i Unibet ítélet, C-432/05, EU:C:2007:163, 58. pont).
- 102 A jelen ügyben ebből az következik, hogy a hatékony jogorvoslathoz való jog lényeges tartalmának tiszteletben tartása nem követeli meg, hogy az érintett harmadik személyekhez hasonló jogalanyoknak, akikre a szóban forgó információk vonatkoznak, anélkül azonban, hogy őket az ezen információk közlésére vonatkozó jogi kötelezettség terhelné, ebből következően pedig ki lennének téve annak a veszélynek, hogy e jogi kötelezettség megsértése esetén szankciót szabnak ki velük szemben, egyébként lehetőségük legyen arra, hogy az említett információk szolgáltatására kötelező határozat ellen közvetlen keresetet indítsanak.

- 103 Harmadszor, emlékeztetni kell arra, hogy az alapügyben szóban forgó nemzeti szabályozás a jelen ítélet 86–88. pontjában kifejtetteknek megfelelően az Unió által elismert általános érdekű célt szolgál.
- 104 Ami az e szabályozásnak az ilyen célra tekintettel fennálló szükségességére és arányosságára vonatkozó követelményt illeti, azt – amint az a jelen ítélet 90–92. pontjából következik – teljesítettnek kell tekinteni, figyelembe véve egyrészt azokat a határidőket, amelyeket tiszteletben kell tartani a 2011/16 irányelv alapjául szolgáló, a nemzetközi adócsalás és adókikerülés elleni küzdelem célját megtestesítő információcsere iránti eljárás hatékonyságának és gyorsaságának biztosítása érdekében, másrészt pedig az érintett személyek számára arra vonatkozóan fennálló lehetőséget, hogy az uniós jog által számukra biztosított jogok megsértésének megállapítása és az e jogsértés által nekik okozott kár megtérítése érdekében bírósághoz forduljanak.
- 105 A fenti megfontolások összességére tekintettel a C-245/19. és C-246/19. sz. ügyben előterjesztett első kérdésekre azt a választ kell adni, hogy a Charta 47. cikkét, annak 7. és 8. cikkével, valamint 52. cikkének (1) bekezdésével összefüggésben, úgy kell értelmezni, hogy:
- azzal ellentétes, ha valamely tagállami szabályozás a 2011/16 irányelv által bevezetett, megkeresésre történő információcsere iránti eljárás végrehajtása során kizárja, hogy azon határozattal szemben, amellyel e tagállam illetékes hatósága egy információk birtokában lévő személyt az ezen információk részére történő szolgáltatására kötelezi annak érdekében, hogy eleget tegyen a más tagállam illetékes hatósága által kibocsátott információcsere iránti megkeresésnek, az ilyen személy keresetét indíthasson, és
  - azzal nem ellentétes, ha az ilyen tagállami szabályozás kizárja, hogy az említett kérelem alapjául szolgáló vizsgálattal ezen másik tagállamban érintett személy, valamint azon harmadik személyek, amelyeket a szóban forgó információk érintenek, az ilyen határozattal szemben keresetét indíthassanak.

A C-245/19. sz. ügyben előterjesztett második kérdésről

- 106 Figyelemmel a C-245/19. és a C-246/19. sz. ügyben előterjesztett első kérdésre adott válaszra, valamint arra a körülményre, hogy ezen ügyekben a második kérdést kizárólag arra az esetre terjesztették elő, ha az első kérdésre igenlő választ kell adni, kizárólag a C-245/19. sz. ügyben előterjesztett második kérdést kell megválaszolni.
- 107 E kérdéssel a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy úgy kell-e értelmezni a 2011/16 irányelv 1. cikkének (1) bekezdését és 5. cikkét, hogy az olyan határozatot, amellyel valamely tagállam illetékes hatósága egy információk birtokában lévő személyt az ezen információk részére történő szolgáltatására kötelezi annak érdekében, hogy eleget tegyen valamely másik tagállam illetékes hatósága által kibocsátott információcsere iránti megkeresésnek, e megkereséssel együtt úgy kell tekinteni, mint amelyek olyan információkat tartalmaznak, amelyek nem tűnnek nyilvánvalóan úgy, hogy nélkülöznek minden előrelátható relevanciát, mivel e határozat megjelöli a szóban forgó információk birtokosának személyazonosságát, az információcsere iránti megkeresés alapjául szolgáló vizsgálattal érintett adóalany személyazonosságát és az e megkereséssel érintett időszakot, és mivel az olyan szerződésekre, számlákra és kifizetésekre vonatkozik, amelyeket ugyan nem jelöltek meg pontosan, de olyan szempontokkal határolták körül, amelyek először is arra vonatkoznak, hogy azok megkötése, kibocsátása vagy teljesítése az információ birtokosa részéről történt, másodsor arra, hogy azokra e vizsgálattal érintett időszakban került sor, harmadszor pedig arra, hogy azok az érintett adózóval kapcsolatosak.
- 108 A 2011/16 irányelv 1. cikkének (1) bekezdése előírja, hogy a tagállamok az adózás területén a tagállami jogszabályok kezelése és végrehajtása szempontjából előreláthatólag releváns információk cseréje céljából együttműködnek egymással.

- 109 Ezen irányelv 5. cikke pedig kimondja, hogy az ilyen információk szolgáltatását kérő nemzeti hatóság, az úgynevezett „megkereső hatóság” kérésére, az úgynevezett „megkeresett hatóság”, amelyhez e megkeresést intézik, közli az előbbi hatósággal ezen – adott esetben vizsgálat lefolytatása eredményeként megszerzett – információkat.
- 110 A 2011/16 irányelv 1. cikkének (1) bekezdésében szereplő „előreláthatólag releváns” kifejezés célja, amint arra a Bíróság már rámutatott, hogy a megkereső hatóság számára lehetővé tegye valamennyi olyan információ kérését és megszerzését, amelyekről az észszerűen vélheti úgy, hogy a vizsgálata szempontjából relevánsnak bizonyulnak, anélkül azonban, hogy jogosult lenne arra, hogy nyilvánvalóan túllépje e vizsgálat keretét, vagy hogy túlzott mértékű terhet rójon a megkeresett hatóságra (lásd ebben az értelemben: 2017. május 16-i Berlioz Investment Fund ítélet, C-682/15, EU:C:2017:373, 63. és 66–68. pont).
- 111 Ezenkívül e kifejezést az uniós jognak a jelen ítélet 57. pontjában említett, a természetes vagy jogi személyek magántevékenységi körébe való önkényes vagy aránytalan közhatalmi beavatkozás elleni védelemre vonatkozó általános elvére tekintettel kell értelmezni.
- 112 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy jóllehet a megkereső hatóság, amely az információcsere iránti megkeresés alapjául szolgáló vizsgálat lefolytatója, mérlegelési mozgástérrel rendelkezik annak értékelése során, hogy az ügy körülményei alapján a kért információk előreláthatóan relevánsak-e, nem kérhet olyan információkat a megkeresett hatóságtól, amelyek egyáltalán nem relevánsak a szóban forgó vizsgálat szempontjából (lásd ebben az értelemben: 2017. május 16-i Berlioz Investment Fund ítélet, C-682/15, EU:C:2017:373, 70. és 71. pont).
- 113 Így az olyan információk közlésére kötelező határozat, amellyel a megkeresett hatóság a megkereső hatóság olyan információcsere iránti megkeresésének eleget tesz, amely a 2011/16 irányelv (9) preambulumbekzdése szerinti „előzetesen nem meghatározott [információkra vonatkozó] nyomozás (ún. »fishing expedition«)” lefolytatására irányul, hasonlóságot mutat a magántevékenységi körbe való önkényes vagy aránytalan közhatalmi beavatkozással.
- 114 Ebből következően az olyan információk, amelyek közlését annak érdekében kérik, hogy ilyen „előzetesen nem meghatározott nyomozás (ún. »fishing expedition«)” lefolytatására kerüljön sor, mindenesetre nem tekinthetők a 2011/16 irányelv 1. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „előreláthatólag releváns” információknak.
- 115 A megkeresett hatóságnak e tekintetben ellenőriznie kell, hogy a megkereső hatóság által hozzá intézett, információcsere iránti kérelem indokolása elegendő-e annak megállapításához, hogy a szóban forgó információk az e megkeresés alapjául szolgáló vizsgálattal érintett adóalany személyazonossága, az ilyen ellenőrzés céljai, és amennyiben szükséges a szóban forgó információknak az ezen információk birtokában lévő személytől való megszerzésére, ez utóbbi személy személyazonossága tekintetében nem tűnnek-e úgy, hogy nyilvánvalóan nélkülöznek minden előrelátható relevanciát (lásd ebben az értelemben: 2017. május 16-i Berlioz Investment Fund ítélet, C-682/15, EU:C:2017:373, 76., 78., 80. és 82. pont).
- 116 Másfelől, amennyiben e személy keresetet nyújtott be a neki címzett, információközlésre kötelező határozattal szemben, az illetékes bíróságnak meg kell vizsgálnia, hogy e határozatnak, és azon megkeresésnek az indokolása, amelyen e határozat alapul, elegendő-e annak megállapításához, hogy a szóban forgó információk az érintett adózó és az információk birtokában lévő személy személyazonossága, valamint a szóban forgó vizsgálat céljai tekintetében nem tűnnek-e úgy, hogy nyilvánvalóan nélkülöznek minden előrelátható relevanciát (lásd ebben az értelemben: 2017. május 16-i Berlioz Investment Fund ítélet, C-682/15, EU:C:2017:373, 86. pont).

- 117 E körülményekre tekintettel kell tehát meghatározni, hogy a C-245/19. sz. ügybeli alapjogvita alapját képezőhöz hasonló információközlésre kötelező határozat, azon információcsere iránti megkereséssel együtt, amelyen e határozat alapul, olyan információkat tartalmaznak-e, amelyek nem tűnnek úgy, hogy nyilvánvalóan nélkülöznek minden előrelátható relevanciát.
- 118 Ezzel kapcsolatban meg kell állapítani, hogy az ilyen határozat, az ilyen megkereséssel együtt, egyértelműen olyan információkat tartalmaz, amelyek nem tűnnek nyilvánvalóan úgy, hogy nélkülöznek minden előrelátható relevanciát, ha megjelöli az e kérelem alapjául szolgáló vizsgálattal érintett adóalany személyazonosságát, az e vizsgálat által lefedett időszakot, valamint azon személy személyazonosságát, aki az ezen időszakban kötött szerződésekre vagy kibocsátott számlákra és teljesített kifizetésekre vonatkozó, a szóban forgó adóalanyhoz kapcsolódó információk birtokában van.
- 119 A kérdést előterjesztő bíróság kétségei ugyanakkor abból fakadnak, hogy e határozat e megkereséssel együtt olyan szerződésekre, számlákra és kifizetésekre vonatkozik, amelyeket nem jelöltek meg pontosan.
- 120 Egyrészt meg kell jegyezni, hogy az említett határozat, az említett megkereséssel együtt, kétségtelenül olyan információkat tartalmaz, amelyek nem tűnnek nyilvánvalóan úgy, hogy nélkülöznek minden előrelátható relevanciát, ha az olyan szerződésekre, számlákra és kifizetésekre vonatkozik, amelyek megkötésére, kibocsátására vagy teljesítésére a vizsgálattal érintett időszakban az e tárgyban információk birtokában lévő személy részéről került sor, és amelyek e vizsgálattal érintett adóalanyhoz kapcsolódnak.
- 121 Másrészt emlékeztetni kell arra, hogy mind az említett határozat, mint pedig az említett megkeresés meghozatalára – amint az a jelen ítélet 81. pontjából kitűnik – azon említett vizsgálat előzetes szakaszában került sor, amely olyan információk megszerzésére irányult, amelyekről a megkereső hatóság feltehetően nem rendelkezett pontos és teljes körű ismeretekkel.
- 122 E körülmények között valószínűnek tűnik, hogy bizonyos információk, amelyeket a C-245/19. sz. ügybeli alapjogvita alapját képező információközlésre kötelező határozat az ezen határozat alapjául szolgáló információcsere iránti megkereséssel együtt érintett, a megkereső hatóság által lefolytatott vizsgálat végén e vizsgálat végeredménye szempontjából végső soron nem bizonyultak relevánsnak.
- 123 Ugyanakkor figyelemmel a jelen ítélet 118. és 120. pontjában szereplő értékelésekre, ez a helyzet nem járhat azzal, hogy a szóban forgó információkat az ezen ítélet 115. és 116. pontjában említett vizsgálat szempontjából úgy lehet tekinteni, mint amelyek nyilvánvalóan minden előrelátható relevanciát nélkülöznek, és következésképpen mint amelyek nem felelnek meg a 2011/16 irányelv 1. cikkéből és 5. cikke (1) bekezdéséből eredő követelményeknek.
- 124 A fenti megfontolások összességére tekintettel a C-245/19. sz. ügyben előterjesztett második kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2011/16 irányelv 1. cikkének (1) bekezdését és 5. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az olyan határozatot, amellyel valamely tagállam illetékes hatósága egy információk birtokában lévő személyt az ezen információk részére történő szolgáltatására kötelezi annak érdekében, hogy eleget tegyen a más tagállam illetékes hatósága által kibocsátott információcsere iránti megkeresésnek, e megkereséssel együtt úgy kell tekinteni, mint amelyek olyan információkat tartalmaznak, amelyek nem tűnnek nyilvánvalóan úgy, hogy nélkülöznek minden előrelátható relevanciát, amennyiben e határozat megjelöli a szóban forgó információk birtokosának személyazonosságát, az információcsere iránti megkeresés alapjául szolgáló vizsgálattal érintett adóalany személyazonosságát és az e megkereséssel érintett időszakot, és amennyiben az olyan szerződésekre, számlákra és kifizetésekre vonatkozik, amelyeket ugyan nem jelöltek meg pontosan, de olyan szempontokkal határoltak körül, amelyek először is arra vonatkoznak, hogy azokat az információ

birtokosa kötötte meg, bocsátotta ki, illetve teljesítette, másodszor arra, hogy azok az e vizsgálattal érintett időszakban keletkeztek, illetve valósultak meg, harmadszor pedig arra, hogy azok az érintett adózóval kapcsolatosak.

A költségekről

125 Mivel ez az eljárás az alapügyben részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (nagytanács) a következőképpen határozott:

1) Az Európai Unió Alapjogi Chartájának 47. cikkét, annak 7. és 8. cikkével, valamint 52. cikkének (1) bekezdésével összefüggésben, úgy kell értelmezni, hogy:

- azzal ellentétes, ha valamely tagállami szabályozás a 2014. december 9-i 2014/107/EU tanácsi irányelvvel módosított, az adózás területén történő közigazgatási együttműködésről és a 77/799/EGK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2011. február 15-i 2011/16/EU tanácsi irányelv által bevezetett, megkeresésre történő információcsere iránti eljárás végrehajtása során kizárja, hogy azon határozattal szemben, amellyel e tagállam illetékes hatósága egy információk birtokában lévő személyt az ezen információk részére történő szolgáltatására kötelezi annak érdekében, hogy eleget tegyen a más tagállam illetékes hatósága által kibocsátott információcsere iránti megkeresésnek, az ilyen személy keresetét indíthasson, és
- azzal nem ellentétes, ha az ilyen tagállami szabályozás kizárja, hogy az említett kérelem alapjául szolgáló vizsgálattal e másik tagállamban érintett személy, valamint azon harmadik személyek, amelyeket a szóban forgó információk érintenek, az ilyen határozattal szemben keresetét indíthassanak.

2) A 2014/107 irányelvvel módosított 2011/16 irányelv 1. cikkének (1) bekezdését és 5. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az olyan határozatot, amellyel valamely tagállam illetékes hatósága egy információk birtokában lévő személyt az ezen információk részére történő szolgáltatására kötelezi annak érdekében, hogy eleget tegyen a más tagállam illetékes hatósága által kibocsátott információcsere iránti megkeresésnek, e megkereséssel együtt úgy kell tekinteni, mint amelyek olyan információkat tartalmaznak, amelyek nem tűnnek nyilvánvalóan úgy, hogy nélkülöznek minden előrelátható relevanciát, amennyiben e határozat megjelöli a szóban forgó információk birtokosának személyazonosságát, az információcsere iránti megkeresés alapjául szolgáló vizsgálattal érintett adóalany személyazonosságát és az e megkereséssel érintett időszakot, és amennyiben az olyan szerződésekre, számlákra és kifizetésekre vonatkozik, amelyeket ugyan nem jelöltek meg pontosan, de olyan szempontokkal határoltak körül, amelyek először is arra vonatkoznak, hogy azokat az információ birtokosa kötötte meg, bocsátotta ki, illetve teljesítette, másodszor arra, hogy azok az e vizsgálattal érintett időszakban keletkeztek, illetve valósultak meg, harmadszor pedig arra, hogy azok az érintett adózóval kapcsolatosak.

Aláírások